

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.661 van 29 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 21 oktober 2008 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster trad op 23 augustus 2007 in Marokko in het huwelijk met een in België gevestigd Marokkaans onderdaan. Zij verzocht, in functie van haar huwelijk, om een visum type D (gezinshereniging).

1.2. Op 21 oktober 2008 weigerde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid het gevraagde visum toe te staan. De motivering van deze beslissing luidt als volgt:

"(...) Eén van de echtgenoten (of één van de partners die verbonden is door een geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België) voldoet niet aan

de voorwaarden gesteld in art. 10, § 1, al., 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 15/09/2006; hij/zij is minder dan 21 jaar. Ontoepasbaarheid van art. 10, § 1, al. 1, 1° of art. 10, § 1, al. 1, 1° + art. 10, § 4 + art. 13, § 1, al. 4, naargelang het geval, van de voornoemde wet gezien het niet vervullen van de voorwaarden van tewerkstelling van tenminste 3 maanden van de vreemdeling in België vereist door art. 13 van de Belgo-Marokkaanse Conventie van 17/02/1964 (probatiewet van 13/12/1976). (...)

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en van de overeenkomst tussen België en Marokko betreffende de tewerkstelling van Marokkaanse werknemers in België, en bijlagen, ondertekend te Brussel op 17 februari 1964 en goedgekeurd bij wet van 13 december 1976 (hierna: de tewerkstellingsovereenkomst tussen België en Marokko). Verzoekster betoogt in wezen dat zij zich kan beroepen op de overeenkomst tussen België en Marokko van 17 februari 1964 en dat de nieuwe leeftijdsgrens die sinds 1 juni 2007 voor gezinsvorming met zogenaamde 'derdelanders' werd bepaald in de Vreemdelingenwet - met name eenentwintig jaar - niet op haar van toepassing is.

In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoekster en haar echtgenoot niet dienstig kunnen verwijzen naar de tewerkstellingsovereenkomst tussen België en Marokko, daar verzoeksters echtgenoot niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarde van tewerkstelling in België gedurende minstens drie maanden. Hij wijst erop dat bij verzoeksters echtgenoot, via een schrijven van 8 mei 2008, nochtans werd aangedrongen om zijn tewerkstelling te bewijzen.

Artikel 10, § 1, eerste lid, 1° en 4°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit;

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam; (...)"

Artikel 13, eerste lid, van de tewerkstellingsovereenkomst tussen België en Marokko bepaalt verder:

"De Marokkaanse werknemers die in België zijn tewerkgesteld en gevestigd, kunnen hun gezin laten overkomen, zodra zij drie maand hebben gearbeid en op voorwaarde dat zij over een behoorlijke huisvesting voor hun gezin beschikken. Dit laatste omvat de echtgenote en de minderjarigen ten laste."

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat niet kan ingezien worden hoe de overeenkomst tussen België en Marokko in casu van toepassing zou kunnen zijn. Deze overeenkomst heeft immers tot doel de aanwerving van Marokkaanse werknemers ten behoeve van de Belgische nijverheid te vergemakkelijken en voorziet daarom dat de - overeenkomstig de hogervermelde overeenkomst geselecteerde en geschikt geachte - Marokkaanse werknemers, onder bepaalde voorwaarden, hun gezin naar België kunnen laten overkomen. Er moet echter worden vastgesteld dat de echtgenoot van verzoekster niet naar België is afgereisd omwille van een tewerkstelling - laat staan dat hij, conform artikel 3, tweede lid, c, van de tewerkstellingsovereenkomst "*geselecteerd werd met inachtneming van de voorwaarden die in de aanbiedingen zijn bepaald*" -, doch slechts om zijn toenmalige echtgenote in België te vervoegen. Er blijkt dan ook geenszins dat verzoekster, nu haar echtgenoot geen verblijfsrecht verwierf in toepassing van deze overeenkomst en hij nooit aantoonde dat hij voldeed aan de erin voorziene voorwaarden (cfr. de artikelen 3, 4 en 5 van de overeenkomst), rechten kan putten uit dit tewerkstellingsakkoord. In dit verband dient er trouwens ook op gewezen te worden dat artikel 14 van de overeenkomst tussen België en Marokko zelf uitdrukkelijk verwijst naar "*(d)e Marokkaanse onderdanen die onder de bij deze Overeenkomst bepaalde voorwaarden op het Belgische grondgebied zijn toegelaten*" en dat niet blijkt dat de andere bepalingen van de overeenkomst een ruimer toepassingsgebied zouden hebben. Tevens moet worden geduïd dat artikel 13 van de overeenkomst tussen België en Marokko enkel voorziet dat Marokkaanse onderdanen hun gezin kunnen laten overkomen zodra zij drie maanden hebben gearbeid en over een behoorlijke huisvesting beschikken voor hun echtgenote en minderjarige kinderen. Uit deze bepaling vloeit voort dat het bestaande gezin van een Marokkaanse werknemer, die onder het toepassingsgebied van de tewerkstellingsovereenkomst valt, een recht op gezinshereniging kan laten gelden, maar kan niet afgeleid worden dat de in de Vreemdelingenwet vervatte regels inzake de gezinsvorming in België niet zouden gelden.

Daarnaast moet worden gesteld dat zelfs indien zou moeten aangenomen worden dat de tewerkstellingsovereenkomst tussen België en Marokko in voorliggende zaak van toepassing zou kunnen zijn, dan nog dient te worden vastgesteld dat verzoekster het motief uit de bestreden beslissing, dat zij niet heeft aangetoond dat haar echtgenoot ten minste drie maanden tewerkgesteld was in België, niet betwist of weerlegt.

De Raad besluit derhalve dat verzoekster zich in casu niet nuttig kan beroepen op het recht op gezinshereniging vervat in artikel 13, eerste lid, van de overeenkomst tussen België en Marokko. Een schending van dit bilaterale verdrag wordt derhalve niet aangetoond.

Verzoekster betwist verder evenmin dat zij, op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, niet de leeftijd had bereikt van eenentwintig jaar en derhalve niet voldoet aan de voorwaarden voor gezinsvorming vervat in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, dient te worden gesteld dat verzoekster zich beperkt tot het louter aanvoeren van deze door haar geschonden geachte regelgeving, doch nalaat uiteen te zetten welke bepalingen zij geschonden acht en op welke wijze deze bepalingen geschonden zouden zijn door de bestreden beslissing, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 stelt verzoekster dat de bestreden beslissing niet wordt gesteund door een draagkrachtige motivering.

Er dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de motivering van de beslissingen van de besturen de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers gemotiveerd dat een van de echtgenoten niet voldoet aan de bepalingen van artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, waarin wordt gesteld dat de beide echtgenoten ouder dan eenentwintig jaar dienen te zijn. Verder wordt toegelicht dat niet is voldaan aan de vereisten gesteld in artikel 13 van de tewerkstellingsovereenkomst tussen België en Marokko van 17 februari 1964 en meer specifiek van de voorwaarde dat de in België te vervoegen vreemdeling ten minste drie maanden moet tewerkgesteld zijn. Deze motivering in rechte en in feite is draagkrachtig en afdoende. De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de in de bestreden beslissing opgenomen motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

2.2.2. In een tweede onderdeel van het tweede middel voert verzoekster een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Zij stelt dat de bestreden beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier. Zij betoogt dat mag worden aangenomen dat het Belgische Consulaat te Casablanca op de hoogte is van de correcte inhoud van de tewerkstellings-overeenkomst tussen België en Marokko, waarnaar verweerder overigens verwijst in zijn beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder heeft onderzocht of verzoekster zich kon beroepen op de regeling voor gezinshereniging vervat in de tewerkstellingsovereenkomst tussen België en Marokko, doch van oordeel was dat dit in casu niet het geval was. Zoals vastgesteld bij de bespreking van het eerste middel, weerlegt verzoekster de motivering van de bestreden beslissing op dit punt niet.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid zijn beslissing op een onzorgvuldige wijze zou voorbereid hebben en deze beslissing zou gestoeld hebben op een incorrecte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangebracht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.